

Vodice

19

Kak kilometer izven strnjenegega naselja premorejo Vodice še neokrnjen predel z imenom Lokarje. Le nekaj hiš je tukaj in med njimi tudi Jerajeva domačija, cilj našega današnjega obiska.

Nekdaj je hiša nosila številko šestdeset, ko pa so Vodičani lani prešli na ulični sistem, niso mogli mimo starega ledinskega imena, zato se danes pravi naslov pri Jerajevih glasi: Lokarje 28. Mogočno poslopje vzbuja spoštovanje, še bolj pa letnica, ki izpričuje, da je bila stavba zgrajena leta 1572. Bila je pristava graščine Križ pri Komendi. V teku stoletij je zamenjala več lastnikov, zdaj pa gospodari v njej že četrti rod s priimkom Tavčar. Polja, travniki, leseno znamenje, čebelnjak, kozolec-toplar, razgibano gospodarsko poslopje, stara kolovozna pot — vsi ti elementi, značilni za slovensko vaško razglednico, so prisotni na tem malem koščku vodiškega konca. Zato ni čudno, da so v okolici hiše in v njej sami tekli prizori iz filma Moja draga Iza, pa tudi to ne, da so odgovorni turistični delavci prišli do spoznanja, da bi bila hiša s svojim zaledjem idealno prizorišče kmečkega turizma, ki se je pred leti razmahnilo po vsej Sloveniji.

Beseda je dala besedo. Ivanka in Janez Tavčar sta se z veseljem ogrela za zamisel, da bi se poleg kmetovanja lotila še turistične dejavnosti na svoji domačiji. Preko zadruge in neposredno v banki sta najela potrebne kredite in zadeva je hitro stekla. Ker žita že dolgo ne sejejo več, je bila kašča v prvem nadstropju zapuščenca. Preuredila sta jo in zdaj sta tu dve lični sobici, od katerih vsaka ima poleg treh postelj še predprostor s čajno kuhinjo ter svoje stranišče in kopalnico. Novo pohištvo, izdelano v kmečkem slogu, ter velika mala okenca z »gavtri« dajo prostoru pečat domačnosti.

Do tu vse lepo in prav. Naprej pa je zgodba že bolj podobna naši vsakdanji realnosti. Gospodarja sta sklenila pogodbo s Kompasom in po njej se je ta delovna organizacija zavezala, da bo Jerajevim pošiljala goste. Teh pa ni in ni, potarnata Janez in Ivanka Tavčar. No, od časa do časa že pošljejo koga v ta lepi

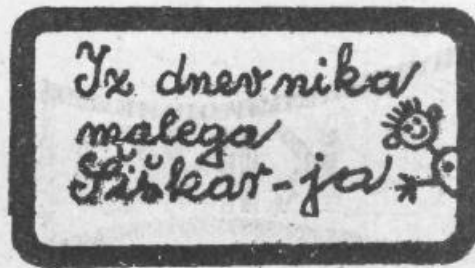

vodiški konec, a to še zdaleč ni toliko, kot so jima obljubljali. Zdaj teče že tretje leto, odkar se Jerajevi ukvarjajo s kmečkim turizmom in napočil je čas, ko je treba vračati posojila. Zasluzka pa od turizma ni dovolj, zato si morata Tavčarjeva pomagati z dohodkom iz kmetijske dejavnosti. Turizem, ki naj bi jima pomagal, da bi posodobila domačo kmetijo, se je tako spremenil v breme osnovni dejavnosti, od katere Tavčarjevi živijo.

Kje je vzrok za pomanjkanje gostov na Jerajevi domačiji? Morda v premajhni prizadevnosti odgovornih turističnih delavcev, ki bi morali pošiljati goste, v preskrbomni obveščeni ali pa v nezainteresiranosti naših ljudi za počitek na kmetiji. Verjetno vsaka od navedenih možnosti nosi delček krivde. Žrtvi pa sta Ivanka in Janez Tavčar, po domače Jerajeva, ki sta verjela obljubam odgovornih ter v razvoj turizma na svoji kmetiji vložila vse svoje prihranke ter ogromno dela in časa. Na svojem domu nudita gostu prenočišče in celodnevno oskrbo. Poleg počitka se gostje prav lahko vključijo v vsakdanje življenje kmetije, bodisi kot opazovalci ali kot pomočniki pri vsakdanjih kmečkih opravilih. Navsezadnje pa je v okolici Vodice veliko lepih turističnih točk, kamor jih popelje kratek izlet. Skratka, možnosti za prijeten in koristen oddih je tu več kot dovolj, le izrabiti jih je treba.

Če vas bo pot vodila kdaj tu okrog, se pa le oglasite pri Jerajevih. Navsezadnje si gospodarja goste res zaslužita, saj sta edina v naši občini, ki sta zbrala toliko poguma, da sta se kmečkemu turizmu resno lotila, čeprav je bilo sprva kar veliko navdušencev za to dejavnost. Ko boste torej načrtovali letošnji dopust, se spomnite tudi na to, da starodavni kmečki dvorec Jerajevih željno pričakuje nove goste. No, in če ne zdaj, vam bo presneto prav prišel, ko bo spet nastopila kaka nova bencinska kriza in boste spoznali, da se da tudi v bližini Ljubljane prijetno in koristno preživeti počitniške dneve.

Andrej Mrak

Torek

Mama je rekla »Ježešmarija«, ata je zaklel, jaz pa nisem nič razumel. Po radiu so govorili, da je nekje stekel nekakšen petrolej in da bo zato treba varčevati z vodo.

Mamo bi še nekako zastopil, da se ji namreč zdi škoda petroleja. Ob zadnjih redukcijah si je noge obrusila, predno je napolnila dve petrolejki. Sveče so pa slabe in neučinkovite. Na, zdaj pa sliši, da tako dragoceno tekočino spuščajo kar v zemljo.

Kaj pa ata preklinja, tega ne razumem. Ob redukcijah je šel spat in ga razsvetljava ni mučila, do pitne vode pa tudi nima kakšnega posebnega pristnega odnosa. Umiva se ne preveč rad (to ima po meni), pije pa špricerje, za katere je znano, da ne prenesejo pitne vode. ampak samo radensko ali širano.

Ko se je prvo ogorčenje poleglo, je mama ugotovila, da petrolej pravzaprav ne more škoditi. Pred leti so ga namreč ljudje žlampali kar iz steklenic, ker je nekdo razširil novico, češ da zdravi raka in druge hude bolezni. Naša mama se raka zelo boji in je zdaj prepričana, da bo zmerno uživanje petroleja s pomočjo pitne vode blagodejno učinkovalo in jo obvarovalo najhujšega.

Jožkotova mama, ki je prihitela k naši, da bi izmenjala mnenja in stališča, je pripomnila, da bodo zdaj v šišenskih šolah dokončno opravili z ušivostjo. Ko je bila ona še majhna, so ji lase namazali s petrolejem, če ji je le preveč gomazelo po glavi. Zdaj si bodo vsi Ljubljančani umivali lase s pitno vodo z rahlim priokusom petroleja, kar bo zagotovo spravilo uši v obup in se bodo preselile v druge kraje. Če bi tudi po drugih mestih spustili v črpališča malce petroleja, bi to nadlogo dokončno odpravili in bi lahko rekli, da smo najbolj higiensko ljudstvo v Evropi, saj je znano, da imajo uši celo v Avstriji in Nemčiji. Tam jih še vedno dražijo le z nekakšnimi šamponi, kar je zastarela metoda.

Sreda

Danes je v časopisu pisalo, da si bodo lahko ljudje, ki ne marajo petrolejne vode, pitno tekočino sposodili pri prijateljih na obrobju msta. Ata je brž odhitel na pogajanja k znancu v Tacen, s katerim sta sklenila sporazum glede dobave ustreznih količin vode. Za protiuslugo bo ata znancu dobavljala laški rizling. Pogodbo oziroma sporazum sta zalila na kredit oziroma z avansom v obliki dveh litrov rizlinga, nakar je v sporazumevanje posegla mama in ata grobo odvelkla domov. Občutek imam, da je mama pristašica trde roke in ji bo to nekoč še škodilo...

Lojze Dežman razstavljal v Colorju

V sejni sobi tovarne Color v Medvodah je razstavljal slikar amater Lojze Dežman iz Kokrice pri Kranju. Avtor se je pri iskanju slikarske motivike naslonil na objekte naše kulturne dediščine, upodobljeni kmečki vozovi, kozolci in seniki pa so vzbudili zanimanje številnih obiskovalcev.

tv-15 naš
TOVARIS

Ne prezrite!

Prispevke za naslednjo številko pričakujemo do 5. aprila 1985

tribuna 15